

IVARAN

Autofictie

Jean Dewaerheid

Al verschenen:

1. "Onze Harmonie" (2006) in samenwerking met Cédric Dewaerheid.
2. "Laurent Emile Dewandeleer, mijn grootvader" (2007)
3. "Comoedia" (2008)
4. "100 jaar Fanfare Gevaertskring" (2009)
5. "Het Mysterie van de Houten Bommen" vertaling (2010)
6. " 't Is voor ons" oorlogsroman (2011)
7. "Papy, c'est quoi la guerre?" roman (2012)
8. "Napoléon Timbré, une conférence" (2013)
9. "Napoleon Verzegeld, een voordracht" (2013)
10. "Senatus" SF-roman; Nederlandstalige versie (2014)
11. "Senatus" Franstalige versie (2015)
12. "150 jaar muziek in Machelen" (2016)

Van dezelfde auteur, verschenen bij www.amazon.co.uk

13. "Veritas", een SF-roman, Engelstalige versie (2017)

Van dezelfde auteur, verschenen bij www.amazon.fr

14. "Napoleon en de gevolgen van zijn beleid" (2018)
15. "De Avonturen van een Veritas." roman (2018)
16. "Napoléon et Moi" roman (2021)
17. "FENIX" roman (2022)

Meer informatie op www.dewaerheid.be

Met dank aan de lezers van de eerder gepubliceerde versie in het Frans. Hun op- en aanmerkingen, maar vooral hun felicitaties hielpen bij het verwezenlijken van deze Nederlandstalige versie van FENIX.

Ook een oprecht dankwoord aan de corrector van dienst, dochterlief Vanessa. Een bijkomende kijk op de taal van Vondel was na deze Covidperiode een aangename verrassing.

Hoofdstuk 1: Incognito.

Mijn naam is Desachte, Aloysius Desachte. Ik ben 55 jaar en woon in een rustige wijk in Grimbergen.

De lezer zal maar al te gauw begrijpen dat deze gegevens niet helemaal correct zijn. Om het volgende verhaal goed te kunnen interpreteren, moet ik erop wijzen dat ik mijn carrière begonnen ben in de farmaceutische industrie. Ik zag mezelf nieuwe medicijnen ontdekken en steeds effectievere vaccins ontwikkelen. Dit jeugdige idealisme was natuurlijk niet mijn primaire drijfveer. De uitstekende salarisvoorwaarden werden grotendeels gerechtvaardigd door het feit dat onze dienst 24 uur per dag, 7 dagen per week werkte en ik me vaak vrijwillig aanbood voor nacht- en weekendwerk. Alles prima dus, behalve een bémol van formaat. Door olopemde spanningen tussen collega's verdween geleidelijk het werkplezier. Persoonlijke verhalen en verdachte promoties hebben me uiteindelijk overgehaald om het team te verlaten en ik stapte vrij snel over naar een advocatenkantoor. Op het eerste gezicht een ingrijpende verandering, maar het kantoor was gespecialiseerd in medisch recht. Ik bleef dus bijna in een verwant vakgebied en de overgang van farmacie naar recht was uiteindelijk niet al te verwarrend. Ik was secretaris geworden van meester Samuel Bocujawitz, advocaat aan de balie van Brussel. Naast zijn werkzaamheden als advocaat gaf hij regelmatig opleidingen op het gebied van overheidsopdrachten. Toen hij docent werd aan de *Université Libre de Bruxelles*, stond hij me soms toe hem te vergezellen en zo terug te keren naar de banken van de universiteit die ik een paar jaar eerder had verlaten. Als ik er beter over nadenk, denk ik dat ik kan zeggen dat het dankzij Samuel was dat ik eindelijk naar het hoger onderwijs kon gaan. Via een van zijn collega's die op

een Hoge School in de Brusselse regio werkte, had hij vernomen dat er al meer dan twee jaar een baan als leraar Germaanse talen vacant was. Ik had natuurlijk niet de vereiste titels, maar volgens Samuel kon ik mijn kans wagen. Het is dan ook dankzij hem dat ik uiteindelijk heb gesolliciteerd. Ik heb meer dan twintig jaar in de functie gezeten en mag gerust fier zijn op de carrières van mijn studenten. Van mijn 3.300 studenten zijn er na verloop van tijd redelijk veel mijn vriend geworden, al is het maar op sociale media. Ik heb ook een uitstekend geheugen wat namen en vooral gezichten betreft en het is me steeds een waar genoegen ze te zien evolueren, zowel professioneel als in hun familielevens. Velen hebben al kinderen en ik kan echt genieten van de foto's die ze regelmatig posten.

Dit alles om te zeggen dat ik gisteravond de zekerheid had getuige te zijn van een verschrikkelijke tragedie. Toen ik terugkwam van het restaurant, vond ik een jonge man op de drempel van mijn voordeur. Hij lag helemaal opgerold op zijn zij. In het begin deed zijn houding me denken aan de positie van de foetus. Een grote baby die bescherming zoekt. De spuit naast hem liet me echter weinig twijfel.

Hoofdstuk 2: Cédric.

Chaos in mijn hoofd.

Totaal uitgeput van de emoties.

Hoe moet ik nu reageren op de situatie?

Voorzichtig schud ik aan de schouders van mijn junkie, maar krijg hem niet aan de praat. In zijn arm knijpen, helpt evenmin. Het lijkt wel alsof hij compleet out is. Straks krijgt hij nog een hartstilstand. Het is pas wanneer ik hem echt door elkaar rammel dat hij stilletjes zijn ogen opendoet en ik weet nu al dat ik die vreselijke lege blik nooit zal kunnen vergeten.

‘Gaat het, mijnheer?’

Ik check zijn pols. Hartslag veel te traag, minder dan 50 per minuut. Hij ademt langzaam, maar ik vrees het ergste.

‘Mijnheer, blijf alstublieft niet hier. Het begint koud te worden. Laat me u helpen.’

Geen reactie, hij verliest opnieuw het bewustzijn. Ik hurk naast hem neer en dring aan

‘Wakker worden, mijnheer. Alstublieft. We gaan voor u zorgen.’

Ten einde raad besluit ik de spoed op te bellen en kom natuurlijk bij het irritant keuzemenu!

« Spoeddiensten. Voor ambulance of brandweer, druk op 1. Voor politie, druk op 2. »

Terwijl ik even aarzel, herhaalt het bericht zich automatisch

« Voor ambulance of brandweer, druk op 1. Voor politie, druk op 2. Blijf aan de lijn, u bent verbonden. »

Enkele seconden later vraagt de telefoniste van de alarmcentrale me de situatie te beschrijven. Ik detailleer in een paar woorden het drama. De ambulance is al onderweg.

Een tweede medewerker van de meldkamer neemt over. Ik mag de telefoon op speaker naast het hoofd van het slachtoffer leggen. Ze gaan me begeleiden met de reanimatie. Dit wordt de eerste keer dat ik mijn EHBO-cursus in de praktijk mag brengen! Het slachtoffer eerst plat leggen en dan op zijn zij om mogelijke verstikking te voorkomen. Nu hem nog binnen het huis krijgen en dat gaat geen lachertje worden met mijn eeuwige rugpijn.

Eerst de voordeur opendoen, het licht gaat automatisch aan. Zoals geleerd op school, de Rautekgreep toepassen. Ik ga achter het slachtoffer op mijn knieën zitten. Zijn hoofd lichtjes optillen en hem voorzichtig in een zittende houding brengen. Tot hier gaat alles prima. Nu het zware werk. Het slachtoffer optillen en naar binnen brengen door beetje bij beetje achteruit te lopen. Het lukt me deze manoeuvre uit te voeren tot het moment dat het lichaam plotseling uit mijn handen glipt. Het gewichtsverschil is blijkbaar te groot. Aloysius man, dan maar de grote middelen. Zonder te aarzelen neem ik mijn junkie bij zijn kleren en trek hem uit alle macht het huis binnen. Wanneer ik mijn oude werkrui onder zijn hoofd leg, ontdek ik plotseling de identiteit van mijn slachtoffer. Het is Cédric, een van mijn vroegere studenten! Ik herinner me hem heel goed vanwege zijn voornaam, dezelfde als die van mijn zoon. Ik kniel naast hem en probeer hem gerust te stellen door met hem te praten.

‘Cédric, geen paniek, de ambulance is al onderweg. Hij kan er elk moment zijn, dus wakker blijven, hé Cédric.’

Geen reactie. Zijn ademhaling blijft zwak en echt te traag.

‘Ben je gewond? Heb je het koud? Wat er is gebeurd? Waarom kwam je naar mijn huis?’

Als ik de mouwen van zijn trui naar beneden wil trekken, zie ik het spoor van een injectie. Wat me enigszins geruststelt, is het feit dat Cédric geen drugsverslaafde is, want in dit geval zouden er een hele reeks puntjes zijn en zou zijn arm veel meer beschadigd zijn. Ik heb hem ook drie jaar in de klas gehad en ik merkte geen enkele verandering in stemming of gedrag. In feite was Cédric een modelstudent. Beleefd, serieus, hardwerkend. Hij had alles om te slagen. Met hem blijven praten, ik moet met hem blijven praten.

‘Cédric, Cédric, je moet naar me luisteren. Vertel me iets, alsjeblieft Cédric.’

De strategie lijkt uiteindelijk te werken. Hij mompelt iets, maar zijn dronkenmanspraak is onduidelijk, monotoon, nasaal. Ik vraag hem te herhalen en met veel moeite laat hij drie woorden los

‘Sofie ... Blauw ... Engel ...’

‘Ja, dat is goed Cédric, ga zo door.’

‘Het is ... Boris...’

En dan opeens, net wanneer de ambulance aankomt, stort Cédric in. Hartstilstand.

De spoedartsen reageren onmiddellijk. Ze leggen mijn student op zijn rug, kin omhoog en de hartmassage begint. Geknield naast het slachtoffer drukt de eerste spoedarts met zijn hele lichaam op de borst van Cédric. Na een dertigtal compressies, schakelt de tweede arts over naar beademingen. Ze wisselen af, zonder resultaat. Tijd voor de defibrillator om in actie te schieten. Het bovenlijf wordt

ontbloot, elektroden bevestigd en daar komt al de eerste schok, gevolgd door een tweede ... en een derde.

Wanneer de dokter het toestel uitzet, besef ik dat het voorbij is. Cédric is dood.

Hoofdstuk 3: Politiebureau.

De volgende dag begeef ik me naar het politiebureau om een verklaring af te leggen. De politieagent, een kleine man van in de late veertig met een te bleke huidskleur, toont me waar ik mag gaan zitten, zet vervolgens zijn computer aan en verdwijnt ongegeneerd achter een glazen wandmuurtje waar hij aan zijn theeritueel begint. Ik zou hem wel attent willen maken dat ik niet veel tijd heb, maar doe het uiteindelijk niet want al gauw zet de waterkoker zichzelf uit. Wanneer ik de politieagent zie geeuwen als een leeuw, besef ik dat het nog weleens iets langer zou kunnen duren dan gewenst. Mijn politieman gebruikt inderdaad geen theezakjes maar een theezeef. Een half lepeltje, nog een beetje erbij. Nu twijfelt hij even. Hij gaat er toch geen thee uithalen!

Plotselings is hij klaar en komt met slepende voeten terug naar zijn bureau. Hij fixeert me met zijn ogen boven zijn rond rood brilletje en vraagt of ik ook thee wil. Ik wil hem duidelijk maken dat ik enkel koffie drink, maar besluit niet aan te dringen. We hebben al genoeg tijd verloren.

‘Rustig laten trekken’, legt mijn theesommelier droogjes uit, ‘dat is het geheim. Bij zeven minuten is de smaak van de Oolongthee heel zacht en bij veertien minuten vanzelfsprekend bitterder. Ik hou het meestal op een tiental minuutjes en geloof mij, dan krijgt u de mooiste thee van de wereld.’

Geen commentaar geven, blijft de boodschap.

Na de administratieve formaliteiten beschrijf ik hem uitgebreid wat er de dag ervoor gebeurd is, maar mijn ambtenaar is klaarblijkelijk geen perfectionist want hij registreert bijna niets. Wanneer het proces-verbaal uit te printer vliegt, mag ik het tekenen.

‘Dit stemt niet overeen met wat ik u heb verteld.’

‘Pardon?’ vraagt hij.

‘Ik zeg u dat uw rapport mijn getuigenis niet correct samenvat.’

‘Maar mijn beste mijnheer...’

‘Ik ben niet uw beste mijnheer!’ is mijn korte maar hevige reactie.

‘OK. We gaan ons kalmeren, hé.’

‘Ik denk het niet, nee. Trouwens, met wie heb ik de eer? U heeft uw identiteit niet bekendgemaakt.’

Helemaal verbijsterd stamelt hij naar me

‘Droogstoppel.’

‘Zoals in Max Havelaar?’

‘Die ken ik niet’, licht hij toe zonder het sarcasme door te hebben, ‘maar u spreekt wel met inspecteur Droogstoppel, Jacobus Droogstoppel.’

‘Ik wil uw dienstkaart zien.’

Hij zoekt in al zijn zakken naar zijn politiekaart. Ik denk dat dit het perfecte moment is om te bluffen.

‘Laat maar, inspecteur Droogstoppel, we verliezen allebei onze tijd. U bent blijkbaar niet op de hoogte dat Aloysius Desachte gerechtelijk commissaris is bij de Federale Computer Crime Unit.’

‘U bent commissaris bij de FCCU?, vraagt mijn inspecteur met een krop in zijn keel.

‘Klopt. Betrokken bij het opstellen en uitwerken van het strategisch beleid voor de bescherming van de kritieke ICT-infrastructuur.’

‘Maar... mijnheer... de commissaris’, en Droogstoppel begint eindeloos te stotteren.

‘Genoeg gepalaverd, laat me nu de overlijdensakte zien.’

‘Euh ... dit is niet de procedure...’

‘Maak niet uit. Ik wil weten hoe het slachtoffer gestorven is.’

‘Een overdosis.’

‘Een overdosis van wat?’

‘Op het eerste gezicht een overdosis heroïne.’

‘Op het eerste gezicht?’

‘Affirmatief.’

‘Ik veronderstel dat we nog moeten wachten op de resultaten van de autopsie.’

‘Euh ... ja ... misschien.’

‘U hebt toch een autopsie aangevraagd?’

‘Niet echt. Euh ... Het is een ongeluk, weet u.’

‘Daarbij heb ik mijn grootste twijfels.’

‘Ik verzeker u, mijnheer de commissaris dat het een ongeluk is, een verschrikkelijk ongeluk.’

‘U hebt toch de spuit gezien?’

‘Ja maar ...’

‘En het spoor van de injectie?’

‘Ja natuurlijk, maar ...’

‘Aan welke arm?’

‘Euh, de rechterarm ...?’

‘U bent niet zeker’, en ik kijk hem recht in de ogen.

Droogstoppel is duidelijk over zijn toeren. Tijd voor de genadeslag.

‘Ik herhaal. Was de prik op de linker- of de rechterarm?’

Droogstoppel denkt na en aan de smoelen die hij trekt, gebeurt dat niet al te vaak. Na luttele seconden, komt het resultaat van de deliberatie.

‘Aan de binnenkant van de rechterarm, juist in het midden.’

‘En dat vindt u logisch!?’

‘Wat bedoelt u daarmee?’

‘Een rechtshandige junkie die zich prikt in de rechterarm?’

‘Ja ... nee ... misschien toch best verifiëren ...’

‘Dat raad ik u aan’, en ik begin nu te tokkelen op het bureau van mijn theesommelier, iets wat hem duidelijk irriteert.

Na enkele ogenblikken heeft Droogstoppel er duidelijk genoeg van en rond af met

‘Ik stel u voor volgende week langs te komen om het proces-verbaal te tekenen.’

‘Om deze dramatische zaak definitief te klasseren.’

‘Affirmatief. Al bij al is het een dood zonder veel belang. Het was tenslotte maar een drugverslaafde, een marginaal, nietwaar?’

Ik sta op en verlaat het bureau van inspecteur Jacobus Droogstoppel zonder hem te begroeten.

Eenmaal buiten probeer ik mijn boosheid te kanaliseren. Is het incompetentie? Nalatigheid? Je-m'en-foutisme? Of alle drie tegelijk? Tenzij deze Droogstoppel niet wil dat de waarheid naar buiten komt? Maar waarom? Welk belang zou hij hebben? Tenzij hij persoonlijk betrokken is bij deze zaak? Misschien een procedurefout van zijn kant? En hoe kan hij dan zeggen dat het heroïne is? Zonder autopsie? En waarom Cédric een marginaal noemen? Kende hij hem?

Ik krijg zo langzamerhand het onaangenaam gevoel dat alles in de doofpot hoort. Het dossier discreet afhandelen, stinkende potjes afschermen, media op afstand houden met als gevolg dat de slachtoffers in de kou komen te staan. En met slachtoffers bedoel ik niet alléén Cédric, maar ook zijn familie, vrienden en kennissen waaronder ... ikzelf.

Hoofdstuk 4: Samuel.

Ik beseft dat ik geen enkel drukmiddel op Droogstoppel heb en moet absoluut een manier vinden om het onderzoek terug op gang te krijgen, zonder dat mijn inspecteur argwaan krijgt. Hij is misschien geen genie, maar dom is hij zeker niet. Het pokerspelletje heeft een tijdje gewerkt, maar hij gaat het vroeg of laat doorhebben. Hoe dan ook, ik wil niet wachten tot er een patstelling ontstaat. Dat verdient Cédric niet. Ik moet en zal de waarheid vinden.

Misschien kan mijn vroegere werkgever, Meester Samuel Bocujawitz, advies geven. Ik weet dat hij uitstekende contacten heeft bij de politie.

‘Hallo Sylvia!’

‘Aloysius?’

‘Inderdaad. Maar hoe ...?’

‘Ik herken je stem tussen duizend.’

‘Hoe gaat het, Sylvia?’

‘Goed, goed. Veel werk, zoals je je kunt voorstellen.’

‘En je baas, nog altijd zo veeleisend?’

‘Eigenlijk niet, laten we zeggen dat hij in de loop der jaren een beetje gekalmeerd is. Het werk is minder stressvol geworden, maar je mag het hem niet vertellen, hé.’

‘Beloofd.’

‘Ik veronderstel dat je met hem wil praten?’

‘Eerst het plezier en dan het werk.’

'Charmeur ...'

'Ik ben te oud om te veranderen...'

'Ik geloof dat meester Bocujawitz net terug is van het Paleis. Ik vraag hem of hij een momentje voor je heeft.'

'Dat zou fijn zijn.'

...

'Aloysius, je boft, ik verbind je door ... op één voorwaarde.'

'Zeg maar.'

'Je nodigt me uit op restaurant.'

'Oké, maar ik kies.'

'Als het *'La Sucrierie'* is, is het goed.'

'Je verandert niet, zie ik.'

'Ik ken hun kaart.'

'Hebben ze nog de gestoofde patrijs?'

'Met pastinaak en gerookte knoflook.'

'Een totaal beleving.'

'Vrijdag 20.00 uur?'

'Staat al genoteerd!'

'In dat geval verbind ik je door. Tot vrijdag!'

'You're a beauty.'

'I know', is haar antwoord en ik krijg Samuel aan de lijn.

‘Wat leuk om van je te horen, Aloysius. Dat is lang geleden, hoe gaat het met jou?’

Ik vertel mijn avonturen met alle details. Samuel luistert zonder me te onderbreken. Wanneer mijn relaas af is, hoor ik hem zuchten. Na een korte stilte, zegt hij

‘Die inspecteur ken ik niet, maar ik zal het uitzoeken. Kun je me een paar dagen geven?’

‘Dat spreekt vanzelf en alvast bedankt voor je hulp. Ik wist dat ik op jou kon rekenen.’

Hoofdstuk 5: Droogstoppel.

Drie dagen later zit ik in de binnentuin van het advocatenkantoor van Samuel. Sylvia heeft al twee ristretto's voor ons klaargemaakt zoals in de goede oude tijd. Na het ophalen van enkele plezierige herinneringen uit onze onderwijstijd, trekt Samuel zich langzaam recht en opent het vuur met

'Aloysius, ik ga het niet onder stoelen of banken steken, maar de situatie is nogal, euh ...'

'Nogal?'

Na een korte pauze die me toch wat ongerust maakt, gaat hij ineens verder met

'... Gecompliceerd.'

'En?' probeer ik.

'Eigenlijk hebben we twee grote problemen. Eerst en vooral, de overlijdensakte blijkt verdwenen te zijn.'

'Hoe is dat mogelijk? is mijn te hevige reactie.

'Dat is een goeie vraag.'

'Bij de interventie van de hulpdiensten waren er in ieder geval twee artsen en ik weet dat ze allebei formulieren hebben ingevuld. Zelfs Droogstoppel was daarvan op de hoogte.'

'Daarenboven is er in het dossier geen sprake van een autopsie.'

'Ik had het kunnen denken! Ik wist het, ik voelde het.'

‘Wat ons bij de tweede moeilijkheid brengt. In het verleden werd onze aspirant-politie-inspecteur vervolgd voor passieve corruptie, valsheid in geschrifte en schending van het beroepsgeheim.’

‘Vervolgd, zei je?’

‘Inderdaad, niet terechtgesteld. Droogstoppel zat vol schulden en had tegen vergoeding valse aangiften en valse attesten opgemaakt ten gunste van een beruchte gangster, actief in de handel in gestolen auto’s.’

‘Waarom verwondert dat me niet?’, antwoord ik met een rimpel in het voorhoofd.

‘De rechtbank had destijds een zware straf uitgesproken, maar onze politiemans werd toch vrijgesproken ...’

‘Zo maar?’

‘Wegens een procedurefout.’

‘Hoezo?’

‘Om het lang verhaal kort te houden: er ontbrak een handtekening onderaan een document!’

‘Verbijsterend.’

‘Zijn oversten probeerden hem in eerste instantie te ontslaan, maar dat lukte niet. Vandaag is hij nog steeds in functie, maar hij kan wel elke vorm van promotie vergeten.’

‘Blijkbaar beschikt hij nog steeds over de ene of andere bescherming. Er is maar één rotte appel nodig ...’

‘We gaan de politie niet stigmatiseren, hé?’

‘Dat is nogal wieses, Samuel, maar geef toe, in ons geval, lijkt het alsof mijn student nooit bestaan heeft.’